

any I - 29 setembre 1934 - n.º 23

**setmanari portantveu de la joventut
d'esquerra -estat català- de badalona**
redacció i administració: carme, 57

número solt: 20 cèntims

novament els catalans ens veiem colpits per una trista nova: jaume carner és mort! després de llarga i dolorosa malaltia ha deixat d'existir en el seu domicili particular i voltat dels seus familiars el gran patrici jaume carner. descansi en pau l'il.lustre català, que en vida fou un model de virtuds.

endavant

Voler demostrar com el món evolucionaria, seria entretenir-se a demostrar que el sol surt cada matí. Tan il·lògic com esperar que el sol s'aturi, és creure que el món pugui plantar-se en un punt determinat de la seva trajectòria social: l'individu que s'atura, queda endarrerit.

En quina direcció avança, evoluciona, la nostra societat? Avui, aquesta pregunta es contesta sola. L'estat d'ànim general, les emocions populars, l'expressió més corrent, mostren sense equívoc una tendència ben determinada.

Ja que la política, les forces de la política i els cossos de la política, són l'encarnació de l'esperit social i la concreció dels pensaments d'aquest, és necessari que tot cos polític sigui dúctil i segueixi l'evolució moral de la societat. Evolució no vol dir oportunisme ni inseqüència. Quan es professen principis liberals, el fet d'evolucionar, de seguir el curs inevitable, no desmenteix la conseqüència en els propis principis, sinó que la fa més evident, l'aferma.

Un cos polític no és una fortalesa. És una força de difusió, d'expansió i d'assimilació. I, com podrà difondre's en un

mitjà amb el qual resulta inadaptable?

La riuada avança. No recularà mai. El que s'hi oposi, serà atropellat. El que s'encastelli, es quedarà sol.

Fixem-nos que els més aferrats a l'endarreriment són, malgrat llurs tossuderia, malgrat llurs esforços, arrossegats pel corrent. Hi ha sempre la mateixa distància d'ells als dé davant; però llur posició ha canviat. No són, com pretenen, els mantenedors irreductibles de principis eternals; són, senzillament, un remole una mica rebel.

Tant com ens sembla necessària l'evolució, creiem perillós els salts. Un gran salt sempre exposa a trencar-se una cama. Una política ha de participar de l'esperit del dia, mantenint-se, però, equilibrada i al mateix temps en constant evolució, malgrat la incommobilitat d'un ideal superior que, com a tal, pot abraçar totes les aspiracions nobles. Una política no adaptada a la realitat, no portant infosa la vida del poble, a part d'ésser un absurd, és una negació del principi de la democràcia.

PETRUS

de la llei electoral

El Parlament Català va aprovar la llei electoral pel sistema de llista i districte únic per desterrar així el petit cacic de districte, o sigui, el senyor Pepet de barriada, perquè amb la llei antiga els partits polítics en confeccionar la seva candidatura cercaven l'home de més influència dintre el seu districte encara que no estigués enrolat en el partit que el patrocinava i d'aquesta manera assegurar l'elecció dels altres companys de candidatura. Amb l'actual sistema, els partits polítics busquen, en confeccionar la candidatura, els homes que creuen que tenen més condicions per ocupar el càrrec que se'ls destina, i en aquest cas, és el partit que designa el candidat.

Abans un partit polític quan guanyava unes eleccions ho havia d'agrair als

senyors Pepets, ara són els homes que el partit posa en candidatura que han d'agrair la confiança que el partit té en ells, esdevenint així no res més que uns mandataris del cos electoral que els elegí.

Amb la llei electoral antiga el comitè polític d'un partit no tenia autoritat suficient damunt d'un regidor, perquè com hem expressat abans, no era el partit que distingia el regidor, sinó el regidor que honorava el partit, però, amb la llei vigent és el comitè polític del partit que ha de fer de mentor dels homes que el representen, perquè si l'home fracassa el poble diu que és el partit, puix que és aquest últim que ha d'assumir tota la responsabilitat de la gestió dels homes que el representen.

el que és i el que serà

Molts i contradictoris han estat els comentaris que s'han fet a la nostra ciutat i a fora d'ella, amb motiu de l'expulsió de la Joventut d'Esquerra Estat Català, del Centre Català d'Esquerra.

Des de *La Noche* que vol barrejar aquest incident amb els successos de l'Audència, fins a *Sol ixent* que canta les lloances del consell directiu del Centre Català, amb molta justícia per cert, la fantasia ha volat sense control i s'han propagat les espècies més disperses i fantàstiques.

Per tranquil·litat de la gent que això els ha tret la són i per defraudar esperances que a l'entorn d'això puguin concebre's, devem dir que la nostra expulsió es filla de tres causes:

La primera, és d'aquelles que quan es veuen a l'Audència ho fan a porta tancada, per exposar-la tindriem d'emprar la literatura de Paul de Koc amb estampes de *La Vie Parisienne* o de *Le Sourire* i amb il·lustracions musicals de *L'après midi d'un faune* de Debussy.

La segona, és l'haver-nos oposat en tots moments a les desmesurades pretensions d'una colla d'ineptes i ignorants, aspirants a prohoms.

La tercera, és la nostra actitud enfront la política grisa i poc eficient de la majoria d'Esquerra del nostre Ajuntament.

A conseqüència d'aquestes tres causes és pel que hem estat expulsats del

Centre Català, ni més ni menys, ni menys ni més.

Considerem que les causes són prou poderoses perquè així es fes i nosaltres acatant el fall, hem recollit els trastets i ens en hem anat. Políticament no es per nosaltres de cap interès tàctic romandre confosos dintre una barreja tan heterogènia com la que hi ha actualment al Centre Català. Econòmicament encare menys; així és que a fi de comptes encara ens han fet un favor.

Dintre de casa nostra, lliurement i sense la més petita traba, farem la política que deu fer-se a Catalunya i que portem a la nostra bandera, la política de l'estrella solitària i com que fatalment es la que tindran de fer tots els catalans, ja ens trobarem amb els del Centre Català, en el lloc on es defensen les llibertats integrals dels pobles.

L'arribat aquest moment de conservació del petit industrial que ven xampú a Castella i els rodolaments de tripes dels flacs d'esperit i la covardia dels que segueixen les banderes triomfants pel que s'hi pesca, ja farà de sedàs depurador quan arribin les hores difícils i de prova i en aquells moments com si no hagués passat res, ens donarem les mans i farem front a l'enemic de Catalunya i caurem o triomfarem junts, sense recordar-nos de lluites i misèries passades, perquè els seus provocadors s'hauran quedat enrretra preparant les trampes, pel que es pugui caçar en la nova situació que resulti.

dirigiu tota la correspondència d'estat català i del -som-hi- al carrer del carme, número 57

pas a la joventut

Catalunya viu uns moments decisius, uns moments històrics de molta més importància que aquells altres que culminaven amb aquella assemblea de parlamentaris de l'any 1917 i el rotund fracàs i claudicació de la Lliga i els seus homes.

Cal que els partits populars que actualment regenten els nostres destins no caiguin en aque ls vicis que produïren una davallada sensible en el naixent nacionalisme de l'any disset. Cal que no es deixin trepitjar per la reacció que comença a ferir altra vegada la nostra dignitat de catalans i de nacionalistes. Es fa necessària una actuació enèrgica i enmirallada de cara al poble davant l'enemic. Cal no

claudicar per res i amb res. Per damunt de tots aquells problemes que intentin provocar els forasters, hi ha Catalunya.

Si els actuals partits governamentals per a defensar els nostres drets han de posar en pràctica aquelles diplomàcies ja gastades que només condueixen a la davallada i al fracàs, nosaltres, les joventuts nacionalistes de Catalunya, sense distinció de matisos, ens hem d'aixecar i cridar ben fort per tots els recones de la Pàtria:

—Pas a la joventut!

Som nosaltres els qui hem de fer la Catalunya lliure quan aquest moment sigui arribat.

RODI

joventut d'esquerra estat català

Ens plau comunicar als nostres amics i simpatitzants, que es troben molt avançats els treballs d'organització per a la creació d'un Casal d'Esquerra Estat Català a Badalona. Així mateix ens plau notificar que junt amb el Comitè Executiu d'aquesta Joventut, han sigut nomenats els amics Josep Botei, Josep Pons, Joan Ribera i Benet Vidal, per a formar part de la Comissió que té de confeccionar els estatuts pels quals es regirà la nova entitat.